

Arrest

nr. 226 317 van 19 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/20
3600 Genk

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juli 2019.

Gelet op de beschikking van 7 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. In het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas en omdat er voor burgers in de provincie Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd bevestigd bij 's Raads arrest nr. 210 888 van 12 oktober 2018.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk de problemen met en bedreigingen door de taliban die hij en zijn familie ontving omwille van de tewerkstelling van zijn vader bij NDS.

Ter ondersteuning van zijn volgend verzoek legt verzoeker de volgende documenten neer: een aanvraag tot aanwerving van zijn vader met vertaling, een werkbadge van zijn vader, een gezondheidskaart van zijn vader met vertaling, en 2 documenten inzake zijn vaders vraag tot bescherming bij UNHCR Pakistan.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid vermogen te herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij niet verder komt dan het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal en het opwerpen van algemene beschouwingen, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker hekelt waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het element dat verzoeker de zoon is van een NDS-medewerker, niet volstaat om een vrees voor vervolging aan te tonen. Onder verwijzing naar het UNHCR rapport "Eligibility Guidelines" van 30 augustus 2018, betoogt verzoeker dat onder andere familieleden van personen die banden hebben met regeringsleden of die de regering of de internationale gemeenschap ondersteunen het risico lopen om vervolgd te worden.

Verzoeker gaat er met zijn betoog echter volledig aan voorbij dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van zijn vorig verzoek in eerste instantie geoordeeld hebben dat verzoeker het beroepsprofiel van zijn vader niet heeft aangetoond gelet op de talrijke vage en tegenstrijdige verklaringen.

De Raad merkt op dat de loutere verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018 niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Dit ligt in lijn met de voormelde Eligibility Guidelines waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat: "Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution." (p. 48, eigen onderlijning).

In het verleden werd geoordeeld dat aan het beroepsprofiel van verzoekers vader evenals aan de daaruit voortvloeiende bedreigingen voor gans de familie, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker dient concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat zijn voorgehouden risicoprofiel een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alwaar hij evenwel in gebreke blijft.

In de bestreden beslissing is tot de vaststelling gekomen dat verzoekers bijkomende verklaringen en neergelegde documenten de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven niet vermogen om te buigen. Blijkens de informatie vvat in het administratief dossier hebben Afghaanse documenten slechts relatieve bewijswaarde. Omwille van de relatieve bewijswaarde van dergelijke documenten, volstaan deze documenten op zich niet om het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Er moet bijgevolg ook nagegaan worden of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht. In casu is echter gebleken dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel en problemen. Daarbij blijkt uit de bestreden beslissing nog het volgende: "Daarnaast heeft u het document van uw vaders asielaanvraag bij UNHCR Pakistan reeds in kopie neergelegd voor de RvV. Reeds toen werd er over gesteld dat uit dit document uw vader zijn tewerkstelling bij NDS niet kan worden aangetoond, noch kan dit document een aanwijzing zijn van het tijdstip van terugkeer naar Afghanistan, of van een hertewerkstelling van uw vader bij NDS. Dat u hier nu nog een tweede document aan toevoegt brengt hier geen verandering in. Wat het document betreft over uw vaders aanstelling in 1982 moet worden opgemerkt dat dit document evenmin kan aantonen dat uw vader tewerkgesteld werd bij NDS. Er is slechts sprake van het feit dat "luitenant Mohammad Kabir als verslaggever van de krant Haqiqat-inqilab Sawar zal optreden". Mocht men er al van uitgaan dat dit een document van uw vader is, dan nog toont

dit niet aan dat hij en/of zijn familie problemen hebben gekregen met de taliban later. Immers het loutere feit dat uw vader jaren geleden als verslaggever voor een communistische partijkrant gewerkt zou hebben is onvoldoende om te besluiten dat er recent problemen zijn geweest met de taliban. De gezondheidskaart van uw vader kan evenmin als bewijs van uw vaders beroepsprofiel aanvaard worden. Uit deze kaart blijkt geen officieel karakter, bovendien zijn de namen moeilijk leesbaar en staat er geen duidelijke stempel. Er kan dus worden gesteld dat eender wie dergelijke kaart kan uitreiken. Overigens oordeelde de RvV reeds dat de in beroepsprocedure voorgelegde gezondheidskaarten van uw moeder en twee broers geen enkele bewijswaarde hadden. Wat de kopie van uw vaders werkbadge bij de nationale veiligheidsdienst betreft, moet eveneens worden opgemerkt dat deze niet als bewijs of nieuw element kan aanzien worden. Vooreerst betreft het slechts een fotokopie die makkelijk met het nodige knip -en plakwerk gefabriceerd kan worden. Daarnaast blijkt dat u reeds van bij uw aankomst in België in het bezit was van deze kaart maar nagelaten heeft deze eerder voor te leggen (wat overigens ook geldt voor de overige documenten die u neerlegt). Van iemand die een verzoek om internationale bescherming indient in België mag verwacht worden dat deze persoon vertrouwen stelt in de Belgische asielinstanties en van bij aanvang zijn volledige medewerking verleent, dit houdt dus ook in het neerleggen van alle mogelijke bewijzen en documenten. Dat u dit document bewust achterhield, terwijl dit net een bewijs zou kunnen zijn van uw vaders beroepsprofiel waarop al uw asielmotieven gebaseerd zijn, doet dan ook verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. Los daarvan dient nog te worden vermeld dat dit een document betreft uitgereikt in 1982 waardoor dit niet kan gelden als bewijs van de recente tewerkstelling van uw vader bij de NDS."

Behoudens loutere kritiek, brengt verzoeker geen dwingende argumenten noch concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

4.2. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de bestreden beslissing en het administratief dossier dat er in de stad Kabul actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die vermogen aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 20 juni 2019, voert verzoekende partij aan dat zij problemen heeft gekend in Afghanistan omwille van de werkzaamheden van haar vader bij de NDS. Voor de veiligheidssituatie verwijst verzoekende partij naar een rapport van mei 2018 en stelt zij dat de commissaris-generaal de veiligheidssituatie niet heeft geactualiseerd zodat haar dossier teruggestuurd moet worden. Tot slot wijst zij erop dat ook de andere familieleden ernstige bedreigingen ondervinden.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Zo herhaalt verzoekende partij zeer algemeen dat zij in Afghanistan problemen heeft gekend omwille van de werkzaamheden van haar vader bij de NDS, doch ze gaat hiermee geheel voorbij aan en laat also na een ander licht te werpen op de grond in de beschikking van 20 juni 2019 waarbij erop gewezen wordt dat aan die werkzaamheden en de hieruit voortkomende problemen geen geloof kan worden gehecht:

“Verzoeker hekelt waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat het element dat verzoeker de zoon is van een NDS-medewerker, niet volstaat om een vrees voor vervolging aan te tonen. Onder verwijzing naar het UNHCR rapport “Eligibility Guidelines” van 30 augustus 2018, betoogt verzoeker dat onder andere familieleden van personen die banden hebben met regeringsleden of die de regering of de internationale gemeenschap ondersteunen het risico lopen om vervolgd te worden.

Verzoeker gaat er met zijn betoog echter volledig aan voorbij dat zowel de commissaris-generaal als de Raad reeds in het kader van zijn vorig verzoek in eerste instantie geoordeeld hebben dat verzoeker het beroepsprofiel van zijn vader niet heeft aangetoond gelet op de talrijke vage en tegenstrijdige verklaringen.

De Raad merkt op dat de loutere verwijzing naar de UNHCR Eligibility Guidelines van augustus 2018 niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond. Dit ligt in lijn met de voormelde Eligibility Guidelines waar in dit verband expliciet wordt vermeld dat: “Based on the preceding analysis, UNHCR considers that, depending on the individual circumstances of the case, persons associated with, or perceived as supportive of, the Government or the international community, including the international military forces, may be in need of international refugee protection on the basis of a well-founded fear of persecution at the hands of non-State actors for reasons of their (imputed) political opinion or other relevant Convention grounds, combined with a general inability of the State to provide protection from such persecution.” (p. 48, eigen onderlijning).

In het verleden werd geoordeeld dat aan het beroepsprofiel van verzoekers vader evenals aan de daaruit voortvloeiende bedreigingen voor gans de familie, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker dient concrete elementen aan te brengen die erop wijzen dat zijn voorgehouden risicoprofiel een nieuw element vormt in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, alwaar hij evenwel in gebreke blijft.”

In zoverre verzoekende partij voorts de kritiek uit dat de commissaris-generaal zijn informatie omtrent de veiligheidssituatie in de provincie Kabul niet heeft geactualiseerd, wordt opnieuw, net zoals eerder in de beschikking van 20 juni 2019, vastgesteld dat verzoekende partij nalaat (om middels concrete en objectieve andersluidende informatie) aan te tonen dat de door het Commissariaat-generaal aangebrachte informatie vervat in het administratief dossier onjuist of achterhaald is. Verzoekende partij brengt geen concrete gegevens of elementen bij waaruit zou (kunnen) blijken dat er in Kabul actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Betreffende het argument van verzoekende partij dat ook andere familieleden ernstige bedreigingen ondervinden, wijst de Raad erop dat het verzoek om internationale bescherming van haar broers M. Sa.

I., M. Se. I. en T. I. geweigerd werden bij respectievelijk 's Raads arresten nrs. 219 162, 219 164 en 219 166 van 29 maart 2019.

5. Derhalve wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS